

Μπαμποβγαίνουν μασκκαράδες πνευματώδεις και χαζοί,
να! 'στό πάλο κι' ό Ρωμάνος κι' ή κυρία του μαζί.

Βλέπω και τόν Νεγρεπόντη,
ρίχνει κομρετί 'στόν Κόντη,
μά κι' ό Κόντης, Περικλέτο, πολεμαί μ' ένδιαφέρον,
κι' ό Μνίστρος ό Ρωμάνος πολεμαί κατ' άμφοτέρων.

Πολεμαί κι' ό Δεληγώργης, κι' ό Σκουζές δέν πάει πίσω,
κι' έγω ρίχνομαι φρενάρης τούς τρανούς νά κομρετίσω
Χαρτοπόλεμος άνάδει ματζιά μου δυνάτης,
δός του κομρετί κι' έκείνος, κόντρα κομρετί κι' αυτός.

Δέν ξέρεις μά τός Πλαταίος πώς 'χαρναί' αδελφέ,
σάν είδα πώς κι' κί πρώτισται του κράτους κομραί
χαρτοπολέμους συκροτούν μ' έμας τό σκυλόλογι,
πού τρέχει τής σοφίας των τή ψήγουλαι νά τρώγη.

Κι' ό Πρεσβευτής ό Δ' Όρμεσσόν μαζί με τόν 'Αδάρνη
πήρε τόν κόσμο σβάρνη.

Κι' είπα 'στόν Βούλγαρο Τσοκώρ με Λεωνίδα τόνον:
«ώ ξείν άγγέλλειν τάχιστα 'στην γην των Μκεδόνων
πώς τρδε κένται μαχητάι τού γένους του μεγάλου
πειθόμενοι τοίς ρήμασι τού νέου Κερναζάλου.»

Βλέπω 'μπρός και τόν Σερπιέρη,
σάκκος δέχεται και ρίχνει,
βλέπω και τόν Καλλησπέρη,
μά χωρίς χρωμάτων ίγνη.

Και 'στη βράσι του πολέμου και 'στην άρπαστη τήν τρέλλα
νά 'μπροστά και μά βραξέλα,
πού θαρρούσε, Περικλέτο, πώς 'ρορούσε κλακώρ,
κι' ήτανε κι' ή Πιτερμπίντερ κι' ή κυρία του Τσοκώρ.

Νά κι' οι Πρίγκηπες με ρούχα Πιερώτων 'στόν χορόν
κι' ό Διάδοχος παρών.

Διακρίσεις δέν ύπάρχην, Περικλέτο μεθυμένε,
κι' έρχων χαρτιά κι' έκείνοι τής χρονιάς των όπως λένε.

Μά κι' ό Δήμαρχος Μερκούρης 'πολεμούσε σάν θηρίο,
και 'στη λύσσα του πολέμου
πέφτει κατ' ό Καυτατζόγλου από κάμποιο θεωρετο,
και τί 'γίνικε, Θεέ μου!

Γ' υναίκες κι' άνδρες 'φώναζην του Κερναζάλου ζήτη
και τσίμπημ' αδιάκριτον τό σύνθημά μας ήτο.

Ταμπιακής έδω, ταμπιακής κι' έκει,
'τσιμπούσανε κι' οι θηλυκοί,
και μόλις έστρεφες νά 'δης τό πάλο του Τσοκώρ
σ' έκάνανε με τής ταμπιακής νά ξεφονιάξες όφ!

'Όποια νέα μέθοδος πολεμική και τούτη!..
Τά τσιμπηθέντα μέλη του καθένος συκοζεύ,
μά κι' ό Σερπιέρης 'τσιμπήσε πάριστερό μου μπουτι,
κι' έγω τού 'φώναζα: αμουςιού, τσίμπκι και τό δεξί.»

Ήλθην και Φρόνιαι μερικιά, τών ήδονών Βασιλισσαι,
και μία Φρόνιαι Φράγγισα τίν-σβέρου γέρου 'ρίλησε,

και κάθε μασκκαρής και μη 'στην Φρόνιαι άνεφώνησε
πώς από σβέρου 'φώνισε.

'Ηλθε τό πρωί κι' άκούμα
χαρτοπόλεμος φρούττει,
και χαρτιών ποικιλιαν βρούμα
στόμακτα και κίταίς φρούττει.

Κι' όταν έρχομα κατόπι του δεινού χαρτοπολέμου
νικητής και νικημένοι...
μ' ένα χάλι κι' ένα μούτρο σάν Θεέ συγφορές μου,
'τραγουδούσα βραχνιασμένος:

Είδα θλακασών θυέλλαις, είδα και μαχών τοιαύτας,
κι' έροδύθην πολύ πλέον τούς Ρωμηούς τού χαρτοχαράτα.

Π. — Σταμάτα πιά ζωντάβολο, γιά νά 'μιλήση κι' Άλλος...
πού τών διακεκάσασεν και τόν χορόν ό σάλος;
Συγώρα τόν Κερναζάλου λαού περιουσίου...
κρίμα πού δέν εβράβευσαν και τόν Θεοδωσίου.

'Μέθουα, βρέ Φασουλή,
τής μπουκαλίας άνάκρετω,
ήπικε ριίνεται πολύ
και τή μύτη μου δέν βλέπω.

Νεκροθάφτη, δέν άκούς... γιά πλάσις' έδώ πέρα...
'στη ζωη σου δέν μάς λές πόσουσ θάβεις τήν ήμέρα;
'Αν κενένας δέν πειθίγη, τί δουλειά θά κάρης τότε,
του Θανάτου Πιερώτε;

Σφίξε μά και σύ μαζί μας γιά νά θάβης πιά βαθειά
τής τιμας, τά μαγαζιά, τά καλέμα, τά σπαθιά.

'Έμθουα τώρα κι' ό κόσμος 'δικός μου,
σας κλαίω γελώντας, παλαίσιου του κόσμου.
'Ιδού με σάν Βάγκος, ώ πλάσις γελούα,
θά σπάσω κανθύλαις, σταυρούς, Μαστωλεικ,
σε μνήματ' άπάνω θά στήσω χορούς,
θά ρίζω σε μούτρα κολλώδων σαρούς.

'Ό γη δουειδής άνθρωπον πιθίκων,
ώ βράμα νεκρών και ζώντων σκωλήκων,
ώ σύ τής 'Αθήνας νοήμον κοινόν,
τά πάντα μά μάσκα και σκώρ έπί νήν.
Μά σύ, πού τάχαγαί 'ζηγής, Φασουλή,
εξήγα 'στους Άλλους τί τούτο δηλοί.

Φ. — Φθάνουν πιά τά σφογπότμα, φθάνουν πιά τά κομρετί,
σείς δε τώρα, φασκατώδεις προπατόρων σκελετοί,
πού ποτέ σας δέν πεινίστε με τόν Χάρο τόν κανάγιη,
πλησιάζετε νά φάτε του σουπέ μας τάποράμα.

**Και καρπόδαεις ποικιλιας,
μ' άλλους λόγους άγγελιας.**

'Έμπρός είς τό Βασιλικόν πλούτε, σπαθι, παιδεία,
και μετ' όλιγον παιζεται σπουδαία κομωδιά,
«Ερκαστέγιαι τής Ζωής», από τόν Πώρ γραμμένη
με τόνον, οίστρον, έντεχνος, γοργή, χαριτωμένη.
'Έμπρός είς τό Βασιλικόν κι' έμεις, βρέ Περικλέτο,
δέκα φορτα μακάριος όπως θά 'βρη μιλιέτο.